

[Veistrup.]

Der er en enkelt Bestemmelse i Forslaget, som jeg for mit Vedkommende hilser med Tilfredshed. Det er det saakaldte Reguleringsstillæg. Naar der har lydt saa stærk Kritik over den Lønforhøjelse, som her finder Sted, særlig fra Landbokredse, tror jeg det ligger i, at man ikke ganske har forstaaet, hvad det drejer sig om. Den ærede Ordfører for Venstre gjorde opmærksom paa, at fremtidig vil ikke mindre end 13 Mill. Kr. mere end efter den bestaaende Lov være underkastet Pristallets Virkninger. Hvis man tør forudsætte — der er vel i og for sig ingen af os, der ønsker noget saadant —, at Priserne falder saa stærkt, at ogsaa disse 13 Millioner vil blive Gendstand for Regulering nedad, vil det jo i Virkeligheden sige, at denne Lov for Tjenestemændenes Vedkommende betyder et yderligere Tab i Forhold til den bestaaende Tjenestemandsløvs, og allerede næste Gang Pristallet fastsættes, staar vi sikkert overfor en Nedgang. Hvis man næste Gang gaar fra Tallet 2380 til 2218, vil det, som det ærede Medlem meget rigtigt sagde, dreje sig om store Beløb, ca. 10 Mill. Kr. Dette Forhold synes man helt at glemme at tage i Betragtning, naar man udenfor Rigsdagskredse drøfter denne Sag.

Jeg tror da, at den foreslaaede Lønforhøjelse paa 3 Mill. Kr. alt i alt ikke kan virke afskrækkende. I hvert Fald er dette Beløb ikke for mig saa stort, at jeg vil være med til derfor at slaa den Ordning i Stykker, som er vedtaget enstemmigt af Kommissionen. Jeg anbefaler Forslaget til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Formanden: Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ellinger: Den ærede sidste Taler har ganske sikkert Ret i, at vi staar foran en Nedgang i Pristallet, og det ligger vel bl. a. deri, at vi her i Byen kan leve forholdsvis højt paa Bekostning af det Landbrug, som maa afsætte en hel Del af sin Produktion til Priser, der tidligere var ukendte.

Jeg vil gerne til, hvad jeg før sagde, føje, at jeg er ganske enig med det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) i den Opfattelse, at Spørgsmaal, der vedrører Lønninger til Tjenestemænd, fremtidig alene kan afgøres paa Normeringsloven og ikke paa Finansloven.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) beklagede sig over, at Loven skal træde i Kraft den 1. Juli i Stedet for 1.

Maj, og jeg deler fuldstændig hans Beklagelse over den Forandring, der her er sket. Men jeg vil gerne trøste ham med, at det er den højtærede Finansminister, som har taget Initiativet til denne Forandring.

Marie Hjelm: Jeg har bedt om Ordet for at gøre et Par Bemærkninger for min egen Regning om det Tjenestemandsforslag, vi her behandler.

Ærede Medlemmer vil se, at 9de Afsnit i 1ste Kapitel i Forslag til Lov om Statens Tjenestemænd handler om Særbestemmelser for Kvinder. For saa vidt disse Bestemmelser er baseret paa Frivillighed, har jeg ikke noget imod dem, men anderledes ser jeg rigtignok paa det, naar der indføres Tvang, som det er Tilfældet med § 16 i Tjenestemandsløven og § 12 i Lov om Lønninger for Folkeskolens Lærere. Jeg kan ikke lade de her foreslaaede og af Folketinget vedtagne Bestemmelser gaa upaataalt hen. Det drejer sig om gravide kvindelige Tjenestemænd. Her lyder det, som jeg særlig vil hefte mig ved i § 16, saaledes:

„Hvor Tjenestens Art eller andre særlige Forhold gør det paakrævet, vil Styrelsen kunne beordre en kvindelig Tjenestemand fra Tjeneste i indtil 3 Maaneder, før Fødselen ventes; den paa-gældende betragtes da som sygemeldt med halv Lønning“, og i § 12 i Lovforslaget om Lærerlønninger staar der:

„Naar en Lærerinde venter sin Nedkomst, skal hun ophøre med sin Virksomhed i Skolen fra den 1. i den efter Udgangen af Svangerskabets 6. Maaned følgende Maaned, medmindre de stedlige Skolemyndigheder efter hendes Anmodning giver hende Tilladelse til at fortsætte med Skolegerningen udover det nævnte Tidspunkt“.

Det er mig bekendt første Gang, man har indført saadanne Tvangsbestemmelser for kvindelige Tjenestemænd, og det har vakt en ikke ringe Harme hos mange Kvinder. Der er fra Dansk Kvindesamfund og fra Kvindeorganisationen „Den aabne Dør“ rettet Henvendelser og Protester til Regeringen og Folketingsudvalget, men uden at det har frugtet. Jeg har i det hele taget den Fornemmelse, at disse Paragraffer ikke interesserer Mændene, om end de maa siges at have en decideret mandlig Oprindelse. Man siger, man vil beskytte Kvinderne, men mon dog disse ikke snart er saa voksne, at de i den Tilstand, her er Tale om, selv kan bestemme, hvor længe de kan arbejde?